

Nr.2
2017
Årgang 79
- et blad
til glede
og oppbyggelse

SÅKORNET

Evangeliesalen Berøa
Menighetsblad
Nordregt. 18 B, 0551 Oslo

Ha en riktig
god sommer

Rebellen som møtte Jesus

Fellesskapet - DER MAN FINNER STYRKE FOR HVERDAGEN...

INNHold:

Bjørn Paulsen
*Rebellen som
møtte Jesus*

Saroja David:
*– Vi trenger
menigheten og
hverandre*

17-mai feiring
*med gøy, alvor,
mat og kaffe.*

**Nils Petter
Karlsen:**
*– Pinseopplevelsen
må frem i fokus*

Fred Vidar Tvester:
*– Ha omsorg for
hverandre*

John Langerud:
*– Åndens kraft for
hverdagen*

Menigheten
Evangeliesalen Berøa
Nordregt. 18 B
0551 Oslo

KONTORADRESSE:
Nordregt. 18 B 0551 Oslo
Postboks 179 Sentrum. 0102 Oslo
Tlf. 22 20 53 42
Faks 22 20 33 55

Kontortid:
Tirsdag og torsdag kl. 10.00-14.00
onsdag kl. 14.00-16.00

FORSTANDERE
Finn Røine
Jon Brammer

ELDSTE-RÅD
Per Aril Skaanes
Terje Lindblad
Knut Tusvik
Ernst Knudsen

MENIGHETENS KONTI
Menighetskassen: 1602 55 03930
Misjonskassen: 1602 55 03949

MENIGHETSBLADET
Redaksjon:
Finn Røine
Jon Brammer
Ernst Knudsen

En Ånd som gir liv

Vi mennesker er naturligvis opptatt av livet. Både den nåværende tilstand og det evig livet.

Vitenskapen søker utrettelig etter opphavet til alt liv og det finnes flere teorier om det temaet og en utstrakt forskning.

Vi i vesten er opptatt av livs - kvalitet. I andre deler av verden er det snakk om å overleve. Krig, forfølgelse, hunger, epidemier og naturkatastrofer er dagens nyhets bilde. I dag er det mange millioner mennesker som opplever en kaotisk og vanskelig verden. I skrivende stund er 65 millioner mennesker på flukt. Denne situasjonen er en del av konsekvensen av Adam og Evas fall i Edens have. Fruktene av alt er en ugudelig verden. Menneskene fjernet seg fra Gud og det resulterte i en voldelig verden og et åndelige vakum.

I Johannes evangelium kapitel 3 samtaler Jesus med en av Israels kjente professorer i teologi, Nikodemus.

Dialogen handler om livet og det evige. Mennesket har til all tider vært opptatt av det gode liv og evigheten. Nikodemus har ingen problemer rundt skapelsen og menneskets opprinnelse. «Gud Herren formet mennesket av jordens støv, og blåste livets ånde i hans nese, og mennesket ble til en levende sjel» (1. Mos. 2, 7).

Det som skiller deg og meg fra dyreverden og «våre venner i dyrehagen», er at Gud skapte oss til levende sjeler. Vi er bærere av Guds vesen.

Mennesket har muligheter til å tenke, planlegge, skape, utvikle ny ideer, o.s.v og har også en åndelig dimensjon.

I begynnelsen fikk Adam og Eva

bare ett påbud: «... men treet til kunnskap om godt og ondt, må du ikke ete av, for den dag du eter av det skal du visselig dø» (1.Mos. 2, 17).

Adam og Eva døde to ganger. Først den åndelige og siden den fysiske død. Ulydighet mot sin skaper forårsaket den åndelige død slik Gud hadde sagt. Apostelen Paulus bekrefter dette: «Dere som var døde ved deres overtredelser og synder (Ef. 2, 1)» og «... derfor valgte mennesket å leve i sine kjøds lyster, og gjøre kjødets og tankenes vilje» (Ef. 2, 3).

Mennesket fikk behov for å dekke seg selv, slik Adam og Eva gjorde, i stedet for å leve i et åpent og tillitsfullt liv i Guds nærvær.

Menneskene brøyt kontakten med

«Det er fantastisk å møte unge og eldre som har fått livet tilbake ved et møte med den oppstandne Jesus.»

Gud og levde som åndelige flyktninger. Mange har plassert Gud på yttersiden av livet sitt. De glemmer seg for: «han som er den rette Far

til alt som kalles barn i himmelen og på jorden» (Ef. 3.15).

Uvitende om at Jesus Kristus er Han som gir det gode liv og evig liv. «Slik står det også skrevet: det første mennesket, Adam, ble til en levende sjel. Den siste Adam, ble til en ånd som gir liv» (1. Kor. 15,45). Det er fantastisk å møte unge og eldre som har fått livet tilbake ved et møte med den oppstandne Jesus. Igjennom menighetens virksomhet møter vi trøtte og slitne personer som har opplevet at de destruktive krefter har overveldet dem.

Livsmotet er borte. Frykt og håpløshet har «jaget» dem og i sin dype fornedrelse kan selvmordstanker oppstå. Jesus sa : «Jeg er veien og sannheten og livet» (Joh 14,6).

I den videre samtalen med Nikodemus lar Jesus han forstå at det må skje en ny fødsel. «Det som er født av kjødet, er kjød, og det som er født av Ånden, er ånd» (Joh. 3,6).

Ved å tro på Bibelen Guds ord og ved Den Hellige Ånd, vil fødselens under skje. Man går over fra døden til livet. Dette er en personlig opplevelse som jeg ønsker du skal få erfare. Det er ikke bare en garanti om et evig liv, men la Jesus «koble deg på» det virkelige livet som bare finnes i Gud.

Alle mennesker bærer i dypet av sin sjel en lengsel etter å oppleve Guds Ånd i sitt hjerte som bekrefter «jeg er et Guds barn».

Søk ham som kan gi deg livet - Jesus Kristus. «For hver den som tror på ham, skal ha evig liv» (Joh. 3,15).

Hilsen
Finn Røine
forstander

17-mai feiring med spøk og alvor

Årets 17-mai feiring ble også denne gangen gjennomført til stor glede for dem som hadde møtt frem.

Det var forstander Finn Røine som ledet festen, og gjennom flere varierende innslag ble det lagt opp til å bli en fin feststemning.

Magne Fagerheim holdt dagens tale der han ga en fin og interessant informasjon om grunnlovens bakgrunn, og resultater for det norske

folk.

Festen ble avsluttet med servering av pølser, brød og lompe. Deretter ble det kaffe og kaker. Her fikk man fikk anledning til å delta i den sosiale siden hvor stemningen var på sitt aller beste.

Vi er takknemlig for at også dette årets 17-mai arrangement ble en vellykket og varm tilstelning.

Et liv i Guds omsorg • **MEDETBLIKK PÅ LIVET**

Menigheten og samfunnet er viktig for oss alle: – Som Guds folk trenger vi hverandre

Det er Saroja David som uttrykker dette. Selv om hun er betraktet som «utlending», har hun både norsk pass med statsborgerskap, og mange års erfaring fra norske pinsemenigheter.

Hun er godt integrert i det norske samfunnet og har lært seg norske vaner og verdier, ikke minst innad i menighet-slivet.

Som en rotfestet kristen vet Saroja hva som er viktig for den troendes liv og vekst.

Hun er en av menighetens medlemmer, og er ofte å finne på møtene. Her er hun både onsdags bønnemøter, og søndagsmøtene hvor hun nærmest har funnet sin «faste plass».

I Guds hånd

Saroja David har gjennom livet

opplevd Jesu bevarende makt «gjennom vekslende tider og kår», og er blitt godt kjent i hva bibelen forteller om livets mange faser.

Hun har sterke meninger som

Fortsett. s. 11

Under: – Vi som er med i Guds forsamling trenger hverandre, og bør støtte opp om fellesskapet, sier Saroja David.

HUN SAVNER BÅDE BARN OG SINE EGNE LANDSMENN I MENIGHETS-MILJØET, OG HAR FORHÅPNINGER TIL AT DET KAN ENDRE PÅ SEG.

Rebellen som møtte Jesus, og fikk et nytt liv:

– Menigheten er blitt min nye familie

**HAN INNSER AT
LIVET HANS
KUNNE GÅTT MYE
VERRE HVIS GUD
IKKE HADDE TATT
SEG AV HAN.**

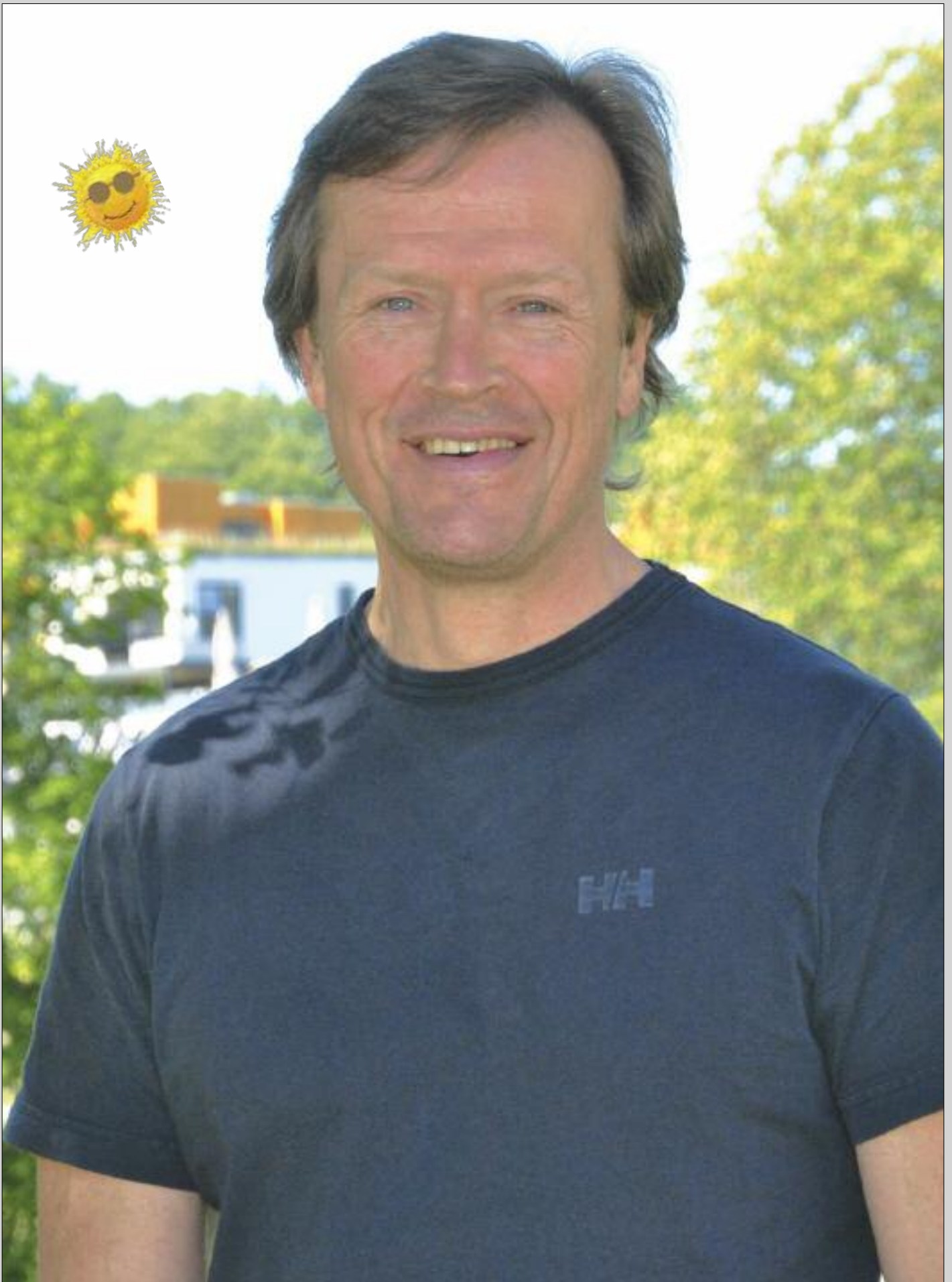
Når jeg ser meg tilbake skjønner jeg at Gud har hatt full oversikt over livet mitt. Mange ganger har jeg sett hvilken omsorg Han har vist imot meg.

Bjørn Paulsen tar et lite tilbakeblikk på livet sitt, et liv som har vært fylt med både glede og sorger. Han har opplevd nedgangstider fylt med mye smerte hvor han har følt seg ensom og forlatt. Det har på mange måter vært vanskelig for Bjørn. Nå kan han hvile på en grunn som har gitt ham trygghet, både for tid og evighet.

Til høyre: I dag er Bjørn en lykkelig kristen idet Gud fikk tak på livet hans.

Fortsettelse s.10

Til venstre: – Da jeg våknet hadde jeg en følelse at jeg hadde fått en sjanse til, sier Bjørn om da han våknet opp etter motorsykkelykken.

Et vers fra bibelen kan passe godt inn idet vi setter oss ned for å ha en samtale: «Gleden i Herren er min styrke».

Bjørn er blant dem som får sin styrke fra høyere hold.

– Gud er god, og Han er det uavbrutt- hele tiden, bekrefter Bjørn.

Relasjoner

Kommentaren har fått sin tynge gjennom erfaringer han har fått etter personlig å ha opplevd Jesu omsorg. Det er selvopplevet.

han funnet sin redning.

«For så høyt har Gud elsket verden at han ga sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal gå fortaapt, men ha evig liv». Dette ble Bjørns mulighet til å få livet sitt på rett kjø, et valg som har vært det viktigste han har tatt gjennom livet. Han har aldri angret, og han runder av med en slående kommentar:

– Jeg har én bestevenn her i livet, og det er Jesus, forklarer han.

og fraktet til Rikshospitalet med knust kne, kravebein og håndledd, og våknet deretter opp på sykehuset i Lørenskog hvor han ble liggende over lang tid.

Uten at han var engasjert i noen dypere tanker om livet fikk han likevel en anelse om at noe holdt på med å skje i hans indre.

– Da jeg våknet hadde jeg en følelse at jeg hadde fått en sjanse til, og det skjedde uten at jeg var verken søkende etter religiøst anlagt av meg, påpeker Bjørn Paulsen som i dag er avhengig av ha trening hver dag på grunn av motorsykkelykken.

Bibel

Etter ulykken fortsatte Bjørns liv som før, og årene som fulgte ble preget av usunn livsstil

orden på livet sitt, og til tross for at han led av sosial angst, og gikk omveier for ikke å treffe folk, kom han seg gjennom en vond og vanskelig tid.

Bibelundervisning

Etter den tid har han rukket å gå på bibelskole.

– For noen år siden fikk jeg lyst til å begynne på bibelskole. Jeg sendte inn en e-post til Filadelfia-bibelskolen her i Oslo, og ble innkalt til samtale. Jeg begynte der og kom sammen med andre ungdom.

I dag er han takknemlig for året han fikk på bibelskolen, den har vært til stor hjelp for han.

Møtevert

På spørsmål om når Bjørn Paulsen meldte seg inn i menigheten, vrir han litt på det. Han mener at det var i 2003, men for å være helt sikker bør han se etter i medlemskortet.

Vi blir imidlertid enige om at det er helt unødvendig. Så viktig er det ikke.

«Som 20-åring kræsjet jeg med motorsykkel. Jeg kolliderte med en bil på vei til Kløfta, og det gikk skikkelig galt. Jeg måtte bli hentet med helikopter»

– Dette å ha glede i Herren er noe som gir stor styrke, men det viktigste er likevel relasjonen mellom Herren og meg.

Bjørn forklarer litt nærmere om hva han mener angående dette med relasjoner.

– Jo, en som har med seg Jesus i livet er kommet inn i en unik situasjon. Tenk deg- vi kan få lov til å ha Gud, selveste skaperen av himmel og jord, som vår Far og venn i hverdagen. Han er mektig til å hjelpe i de mest håpløse situasjoner, og så er han omsorgsfull, forklarer Bjørn som hviler trygt i Faderens armer.

På rett vei

Han har gitt livet sitt til den allmektige Skaper, og gjennom Frelseren Jesus Kristus har

Motorsykkel-ulykke

Bjørn Paulsen har ingen bakgrunn verken fra kirke eller bedehus. Han vil heller si at han ikke var helt enkel å ha med å gjøre under oppveksten.

Han vokste opp som fosterbarn hos et ektepar noen mil utenfor Oslo.

– De var troende og prøvde nok å få meg inn på bedre tanker, men jeg var en rebell og viste tydelig at jeg ikke var interessert i å høre verken om kristendom eller noe annet med alvor i seg, antyder han.

– Som 20-åring, i 1986, kræsjet jeg med motorsykkel. Jeg kolliderte med en bil på vei til Kløfta. Det gikk skikkelig galt, legger han til.

Han ble hentet med helikopter

med rus og narkotikamisbruk. Men ved en anledning hadde han kommet i kontakt med datteren til Ludvig Karlsen, Monika. Hun hadde gitt han en bibel, og denne bibelen skulle bli starten til Bjørns nye liv.

Etter en tid hadde han bestemt seg for at han ville ut av rusen. I 1998 la seg inn på avrusning på Evangeliesenteret, og deretter på Nappane utenfor Bergen. Der ble han døpt, og livet begynte å ta en annen vending. Dette etterfulgte med en tid på statlig institusjon. Livet til Bjørn var på vei til å få en ny og bedre retning.

– Herren hadde oversikt over livet mitt der også, forklarer han.

Bjørn hadde bestemt seg å få

Møtevert

Vi finner i dag Bjørn bak inngangsdøren før møtene, en oppgave som møtevert der han med sitt smilende ansikt ønsker alle varmt velkommen.

– Min familie er brødre og søstre i Herren, sier Bjørn.

Rebellen som det en gang så ut som det skulle gå skikkelig galt for har funnet sin plass i menigheten, og har lagt hele sin fremtid i Jesu hånd. Han bor i dag på Majorstua, og tror at Gud har planer med livet hans.

– Det som er viktig for meg nå er å bli istandsatt slik som Gud vil ha det, og jeg tror at Han legger ting til rette, avslutter Bjørn Paulsen.

Fortsettelse fra s.7
Saroja David

hun står fast ved, om noe hun savner, og masse hun er takknemlig og glad for.

– Jeg er takknemlig for at Jesus har tatt seg av meg, og Han har sin hånd over livet mitt, sier hun.

Saroja peker imidlertid på savnet hun har av barn i møtene, og tilstedeværelse av sine egne landsmenn som er registrert i menighetens medlemsregister, men sjelden eller aldri er å finne på møtene.

– Det er forferdelig trist, mener hun.

Fellesskap

Saroja har lært seg til å sette pris på menighetens betydning, og skiller på hva som er en hoved-menighet og det som kan kalles for en «besøkende» menighet.

– Når man er der som medlem i en menighet skulle det være en selvsagt sak å komme til møtene. Man bør jo kunne vise at man er med i menigheten,

Norge.

– Det var kaldt, midtvinters og snø. Jeg lurte på hvordan jeg skulle kunne leve her i det kalde landet, sier hun med en mild latter. Han har for lengst tilpasset seg både land og temperatur, og etter egne utsagn finner seg godt til rette.

Det var en finske misjonær som arbeidet i hennes hjemland, Sri Lanka, som ga henne evangeliet, og som 19-åring ble hun frelst. Hun bodde da i en liten bygd på sitt hjemsted, og det var mye fattigdom der. Da det kom en norsk kvinnelig misjonær som skulle arbeide på et helsesenter og trengte tolk og medhjelpere, ble Saroja anbefalt.

Hun fikk jobben, og på den måten fikk hun kontakt med norske arbeidere som senere hjalp henne til å komme til Norge.

Hun arbeidet sammen med dem i to år, og da misjonærene skulle reise tilbake til Norge fikk hun anledning til å dra

søndagsskolearbeidet, et arbeid som hun hele sitt liv som en kristen har sett verdien av, og brent for.

Barnearbeid

Før hun forlot hjemlandet sitt var hun gjennom flere år engasjert i søndagsskolearbeid, og hun brenner fortsatt for å bringe evangeliet til de yngre.

Det handler om å gi evangeliet til neste generasjon.

Hun synes imidlertid det er trist at så mange av de norske menigheter er uten arbeid for de unge, og påpeker dette.

– Dersom det ikke er barn tilstede vil jo menighetene dø ut. Barna må komme til Jesus allerede fra de er i ung alder. Det er jo dem som skal overta menighetene, poengterer hun.

Brann og iver

Saroja David flyttet fra Halden til Oslo i 1980-tallet, og begynte å gå i Børøa for 16-17 år siden.

Ved siden av at hun går i Evangeliesalen Børøa er hun også med i en tamilsk menighet i byen. Her deltar hun i menighetens barnearbeid.

– Jeg er veldig glad i barn, sier hun.

Kontakt

Saroja David er en omgjengelig person som er lett å komme i kontakt med. Hun mener selv at jobben på bakeriet i Halden gjorde henne kjent i bybildet.

– Har det vært vanskelig å komme i kontakt med nordmennene?

Saroja trekker litt på det, og har en tenkepause før hun svarer:

– Folk her i Oslo er nok noe vanskeligere å få kontakt enn der jeg bodde før. Folk var åpne, og siden jeg jobbet på bakeriet ble de kjent med meg. Nå lever jeg her i Oslo og trives godt, sier Saroja David.

SAROJA HAR LÆRT SEG TIL Å SETTE PRIS PÅ MENIGHETEN, OG SKILLER PÅ HVA SOM ER EN HOVEDMENIGHET OG DET SOM KAN KALLES FOR EN «BESØKENDE» MENIGHET.

forklarer hun.

– Det er ikke ofte tamiler er å finne på møtene, og jeg forstår jo at mange ikke skjønner hva som blir sagt på grunn av språkproblemer. Jeg synes jo likevel at man bør oppsøke menigheten i alle fall én og annen gang, om ikke annet en gang i måneden, sier Saroja David.

– Dette er manges hovedmenighet, og derfor bør man engasjere seg mer i arbeidet der. Det er viktig å ha fellesskap, vi trenger hverandre, påpeker hun.

Midtvinters

Saroja kom til Norge i 1977 da var hun 34 år gammel. Med en munter latter minnes hun tilbake på sitt første møte med

sammen med dem.

Situasjonen var blitt vanskelig i hjemlandet, og hun var takknemlig for å kunne få reise.

Språkkurs

Sine første år skulle hun tilbringe i Halden. Hun begynte på språkkurs, og senere ble hun utlært baker og fikk seg jobb i et bakeri i Halden. Dessuten begynte hun å gå fast i byens pinsemenighet. Salen skulle bli hennes hovedmenighet med Terje Berg som forstander. Her var hun med i

Til høyre: Saroja David har sterke meninger som hun står fast ved, om noe hun savner, og masse hun er takknemlig og glad for.

Når Bibelen ÅPNER SEG

Bli et lys i Herren

Først og fremst skal vi alle takke Gud for at Han har frelst oss og gitt oss et nytt liv i Jesus Kristus, og gitt oss den Hellige Ånd. Gud vil at alle mennesker skal bli frelst og bli født på ny. Gud vil at vi skal ha kunnskap om Ham. Lære Han å kjenne og lære om Hans enorme kjærlighet til oss. Vi som har tatt imot Jesus er alle blitt Guds barn. Takk og lov for det. Derfor er det viktig at vi kommer til alle møtene og blir oppbygget i vår tro og får styrket vår sjel med

åndelig mat. Gud vil at vi alle skal være brennende i Ånden. Derfor er det så viktig at vi tar til oss ordene i Åpenbaringsboken Kap. 2 fra begynnelsen av dette kapittel.

Der ber Jesus Johannes skrive til menigheten i Efesus og minne dem på menighetens gode gjerninger og dens arbeide og utholdenhet. Så tilføyer Jesus at Han har imot menigheten. Den har forlatt sin første kjærlighet. Hva betyr så det for oss?

For litt siden sang Synnøve og Randi for oss om Åndens nye liv. Jeg lurte litt på hva det egentlig betyr, men så gikk det opp for meg at det betyr at vi på nytt skal få vårt åndsliv opptent på nytt. Den Hellige Ånd vil være aktiv, Den vil være brennende i oss! Det er Åndens nye liv. Gud er den samme i går, i dag og til evig tid. Det samme er Ånden. Den vil at vi skal være et redskap i Guds hånd og Han vil bruke oss mye mere aktiv enn Den gjør i dag. Den vil at vi skal slå ut i

fyr og flamme. Rope hal-leluja og prise navnet Jesus. Jesus har gitt oss misjonsbefalingen. Den er ikke gitt til noen få. Den er gitt til alle som har tatt imot Jesus som sin Herre og Frelser i sitt liv. Det er altfor mange som tror at det som Jesus der sier ikke gjelder for dem. Det er ikke meningen at alle skal eller har fått et kall til å reise ut på noen misjonsmark. Nei, befalingen gjelder for alle og den sier at du skal proklamere Guds sanne Evangelium.

Budskapet om frelsen i Jesus Kristus og et evig liv i herlighet med Ham. Jammen sier du, hva skal jeg liksom gjøre? Jesus sa i Bergprekenen at vi er jordens salt, og vi er jordens lys.

Vi vet at Jesus sa at Han er verdens lys, men vi som har tatt imot Jesus, er blitt frelst og derved fått Den Hellige Ånd i våre hjerter. Vi er da blitt verdens lys i Herren. Vi er Jesu etterfølgere. Han har gitt oss all sin autoritet, og det er viktig at vi frimodig bruker den autoriteten. Derfor skal vi nå alle proklamere at vi er, et lys i Herren, til alle vi møter. Da skal det bli oppvekkelse og røre. Folk vil si hva mener du med det? Da er det flott og kunne svare at jeg har tatt imot Jesus, er frelst og derved er jeg Kristi etterfølger på jorden.

Ja da, alle vil da tror det har klikka for deg, men du kan forklare at Herren har lagt ferdig lagte gjerninger foran meg, og de vandrer jeg i. I Den Hellige Ånds kraft! Jesus har sagt at ingen gjerninger som du skal gjøre vil være for stort, eller for vanskelig for deg. Nei Han har sagt at alt ligger ferdig foran deg, og at det er bare opp til oss å gjøre det Han har bedt oss å gjøre. Med andre ord vil skal følge den befalingen Han har gitt til alle som tror på Hans navn. Derfor skal du med autoritet bare gå ut og

proklamere Evangeliet om frelsen i Jesus Kristus, at dette er en gave fra Gud – vår Far i himmelen - på grunn av Hans enorme kjærlighet til alle som vil ta imot budskapet, og syndenes forlatelse,

Uforskyldt av bare nåde! Jesus har lovet oss at Han skal være med oss alle dager inntil tidens ende. Derfor skal det ikke herske noen tvil i din sjel om at du står alene mot makter og myndigheter, nei, i navnet Jesus skal du ha frimodighet til å forkynne evangeliet, til å drive onde ånder ut, og legge dine hender på de syke. For folk som trenger forbønn, eller rettledning skal du be. Du skal trøste dem og opp-

muntre dem. Husk bare på at Jesus kom til vår verden, og Han ga sitt liv for oss alle. Han kjøpte oss fri fra all synd, sykdom og forferdelse med sitt dyrebare blod. Dette var en gave fra Gud som slettet ut all synd for alle mennesker på jorden som vil ta imot Frelseren og Hans frelsesverk fra Golgata. Det som er avgjørende er at vi får overbevist alle vi snakker med om at dette er en gave fra Gud som er gitt oss av bare nåde. Den er gitt til alle som vil tro. Som vi vet så kommer

troen av forkynnelsen som vi hører, og det evangeliet som vi får forkynt kommer i fra kilden, Gud, gjennom Hans sønn Jesus Kristus. Når vi har slik autoritet som er oss gitt så skal vi ikke bry oss med hva folk sier og mener, vi skal stå fast i vår tro, og proklamere at det finner en evighet – en herlighet uten like sammen med Jesus Kristus.

Vi må aldri glemme å fortelle at utgangen på dette livet vi har her på jorden har to utganger, og at det er opp til enhver å velge hvilken utgang en vil velge. En vei går dessverre til fortapelse, men den andre veien som er gjennom Jesus Kristus og Hans

frelsesverk går inn til Herlighet sammen med Gud i det nye Jerusalem, med Jesus som konge, i all evighet. Dette er en herlighet som vi ikke makter å forstå. Alt vil være bare jubel og lovsang og Halleluja i evigheters evighet. Det tar aldri slutt. Tenk hvilket håp som ligger foran oss. Vær derfor frimodig i din ferd. Vær ikke redd for noen. Gud sa i en av de gamle profetier: Hvorfor frykter du for et menneske som skal dø? Vær du bare

frimodig og vit med sikkerhet at den Hellige Ånd er med deg. Ånden er iboende i ditt hjerte. Den taler altså innenfra og ut. Alle ord du skal si forteller Ånden deg, og Ånden legger ordene i den munn når du ber for deg selv eller for andre. Jesus sa frykt ikke! Jeg er med deg. Når vi med sikkerhet vet at den sterkeste av alle er på vår side. Hva har vi da å frykte. Lønnen vi til slutt vil få avhenger av hva vi har gjort. Livet her på jorden er altfor kort til at vi skal kaste bort den tiden vi har her.

La derfor ditt lys stråle ut til den og de som du er glad i og føler omsorg for. Det er ikke så hyggelig å vite at du kunne ha gjort så enormt mye mere om du bare hadde pågangsmot til å stå på. Tenk på den horden som ikke tror, eller vil tro. Om budskapet når inn til hjertet på folk så må hver eneste sjel skjønne og forstå at en evighet hos Gud må være bedre enn fortapelse. Ingen vil gå fortapt, men de har problemer med å forstå at det finnes en fremtid og et slikt håp som vi har fått som tror på Herren Jesus Kristus. Derfor min venn, vent ikke til i morgen med det du har tenkt å gjøre. Gjør det i dag for ingen vet om morgendagen kommer. Amen!

Magne Fagerheim

Fellesmøter med pinseforkynnelse om liv og tjeneste:

– Vi må få tilbake til pinseopplevelsen

Årets pinsemøter ble arrangert sammen med Saron Grorud.

1. pinsedag kom Nils Petter Karlsen sammen med Tor Arne Johansen fra Arken Løten. Det var forstander Finn Røine som ledet møtet.

Etter at Tor Arne Johansen hadde sunget og vitnet om Guds store nåde, tok Karlsen ordet. Han talte om Den Hellige

Ånds gjerning og kraft, og nødvendigheten for å leve i renhet med livet.

– Et urent liv vil alltid bli åpenbart, sa Karlsen som under talen sin la stor vekt på det å leve etter Guds Ord.

– Jeg tror på det å komme sammen i Guds menighet. På Pinsefestens dag satt det 120 disipler i forsamlingen og ventet på kraft fra det høyeste. Kraften kom., og de ble fylt med Den Hellige Ånd. Vi må ha tro på

Guds forsamling, og jeg glad for at Jesus sendte Den Hellige Ånd. Han er vår talsmann, og gir oss kraften vi trenger for å leve kristenlivet. sa Karlsen innled-

Under: Tor Arne Andersen sang og vitnet om Guds store omsorg og kjærlighet.

Venstre: Nils Petter Karlsen sang og talte Guds Ord i pinsen.

ningsvis.

Hellighetsatmosfære

Han tok utgangspunkt fra profeten Jesaja 6:1.8 «Da hørte jeg Herrens røst. Han sa: «Hvem skal jeg sende, og hvem vil gå for oss?»

– I en tid da Israel var fylt av avgudsdyrkelse ble profeten kalt, og han fikk en åpenbaring. Han så Herren sitte på en trone, og Guds herlighet var så mektig at det fylte hele tempelet. Serafer ropte til hverandre: «Hellig, hellig, hellig er Herren Sebaot. Hele jorden er full av Guds herlighet.» Her tales det om Herrens

herlighet som fylte hele tempelet, og det er en slik hellighetsatmosfære vi trenger i dag, mente Karlsen.

Deretter slo han fast at det er Guds hellige ånd som gir kraft til å leve kristenlivet.

– Vi må ha en berøring og kontakt med den Hellige Ånd, vi må tilbake til dåpen i Ånden, sa han.

– Den Hellige Ånd er alle steds nærværende, og jeg tror på vekking gjennom Åndens gjerning, sa Karlsen.

Berøring av Jesus

– Jeg tok imot Jesus etter en radikal omvendelse, gjorde opp med mennesker som jeg hadde gjort urett imot og sluttet med det jeg

ikke skulle gjøre, sa han – Det å være med å tjene Jesus kan ofte være utfordrende, men jeg har valgt den smale vei, og jeg ønsker å være lydig det kall som Gud har gitt meg, sa Nils Petter Karlsen.

– Jeg tror at Herren skal vekke opp sitt folk i de siste tider, men først må vi ha en berøring med mannen fra Golgata. La en stadig ild være tent på alteret ditt, sa han.

Omsorg

Karlsen mente imidlertid at man ikke skal være for raske til å gi løfter når man er i en god følelse-brus.

– Når vi kjenner Guds vel-signelser komme inn i våre liv er det lett å si som pro-

feten; «Se her er jeg, send meg», men vær forsiktig med å si det før du har hatt et oppgjør med deg selv, sa han.

– Pinsekraften er likedan i dag som den var for 2000 år siden, og vi må holde fast ved evangeliets kraft både for våre egne liv, og dette å vise omsorg og hjelp til dem som trenger vår støtte, sa Karlsen.

– Vi må tilbake til husets inngang, og oppleve Jesu inngrep i våre liv, sa Nils Petter Karlsen under sin avslutning.

Annen pinsedag ble møtene lagt til Saron Grorud hvor Osvald Ingebø talte Guds Ord.

Guds forvandlende kraft bør settes fri:

Sett din neste høyere enn deg selv

– Livet er som en bumerang som sendes ut, den kommer alltid tilbake til utgangspunktet. Vil du bli velsignet, så vær med å velsigne andre. Gi til andre, og du skal få tilbake.

Det var Fred Vidar Tvetter som forkynte dette under et møte han var i menigheten sammen med «Team

Normann», en gruppe som synger og vitner om hva Herren har gjort for dem.

Fred Vidar som er blitt godt

kjent i vår menighet tok utgangspunkt i Filipperbrevet 2:4 «Tenk ikke bare på deres eget beste, men også på de andres. La samme sinnelag være i dere som også var i Kristus Jesus»!

– Det er viktig at vi stoler

på det som Jesus har gjort for oss. Hele evangeliet hviler i det at Han døde for vår skyld, sa Tvetter som innledning for sin tale.

Hvem er størst?

Hans hovedbudskap dreide seg om hvordan vi verdsetter andre mennesker, om vi ønsker første-plassen, eller om vi setter andre høyere enn oss selv.

– Når Jesus finner skikkelse i oss, blir vi hverandres medarbeider og mer opptatte av å tjene hverandre.

Fortsett. s.17

Under: Fred Vidar Tvetter og Team Normann synger og vitner om hva Jesus er i stand til å gjøre for et menneske.

En påminnelse om Den Hellige Ånds kraft i hverdagen:

Vi trenger Åndens kraft

– Budskap med tunger og tydning hører med i Guds forsamling, og må vi be om at Gud på ny antenner den hellige Ånds kraft i våre liv.

Det var John Langerud som uttrykte dette på et møte da han besøkte oss. Han fremhevet Den Hellige Ånds gjerning, og konkluderte med at troende i dag lever i en presset og vanskelig situasjon. Han konkluderte med at alt Guds folk trenger Åndens kraft til å leve hverdagslivet.

– Jeg lengter mer enn noen gang etter å få se Jesus i funksjon i våre liv, i våre menigheter og distrikter. Jeg ser frem til dette, sa han.

– Tenk at Jesus har gått foran for å berede oss et sted, og vi vet veien, sa Langerud innledningsvis.

Begeistret

– Vi måtte ha en pinse fordi vi har fått et oppdrag fra Gud. Jesus sa at nå reiser han, Han skulle hjem for å berede et sted for oss. Når Han er ferdig kommer Han igjen for å hente deg og meg slik at vi skal få være der hvor Han er.

Langerud fortsatte:

– Han mente ikke bare for en kveld, eller et år, men for all evighet. Jeg bare kjenner

at jeg er veldig begeistret, uttrykte Langerud.

Frimodighet

– Den Hellige Ånd skal få gjøre sin gjerning i mitt liv, i min familie, Han er alle steds nærværende og skal herliggjøre navnet Jesus. Gud har gitt og Åndens kraft til å leve kristenlivet, sa han.

– Det var en person på Karmels topp i frafallstider, Elias tok et oppgjør. Han var modig og brennende i ånden.

– Norge trenger frimodighet i dag. Jesus har gitt oss Den Hellige Ånd. Vi kan få lov ved Åndens hjelp, og samle folk slik at vi kan få oppleve vekkelser i

landet vårt.

Ildtunger

Langerud minnet forsamlingen om den første tid da Den Hellige Ånd falt på Pinsedag i Jerusalem.

– Det var 120 samlet på Øvre Sal, og de ventet på noe som skulle skje. Mens de sitter der kom Den Hellige Ånd over dem. Tunger av ild viste seg og satte seg på hver enkelt av dem, og de begynte alle å tale med nye og fremmede tunger.

– Det kom som et veldig vær: Det skjede noe, ikke bare på øvre sal, men i hele byen, forklarte John Langerud.

– Folk trodde at de var fra

Til Venstre: John Langerud forkynnte om Åndens kraft, som han mente at dagens kristne trenger mer av.

forstanden, eller at de var drukne av søt vin, men de hadde fått oppleve det Joel hadde sagt.

Heve røsten

– Det står at Peter stilte seg fram, hevet røsten, og forklarte situasjonen. Han forkynnte Jesus som Frelser. Skal vi tørre som Peter å heve røsten og forkynne evangeliet, eller har vi blitt for forsiktige?, sa Langerud.

– Vi be om at Gud på ny antenner Den Hellige Ånds kratt i våre liv, avsluttet John Langerud.

*Fortsettelse fra s. 15
Fred Vidar Tveter*

– Skriften forteller oss at man skal sette sin bror høyere enn seg selv, å være mer opptatt av å tjene andre andre enn sitt eget liv, sa Tveter.

– Paulus sier hvor viktig det er å sette Jesus på første plass i livet, og det gjelder andre mennesker også, og investere i det å gi noe til andre, forklarte Fred Vidar Tveter.

Han mente at slik vi er mot andre vil vi selv oppleve dem bli mot oss.

– Livet er som en bumerang som sendes ut, den kommer alltid tilbake til utgangs - punktet. Vil du bli velsignet

så vær med å velsigne andre. Gi til andre, og du skal få tilbake, forklarte han.

Tveter fortalte om den gang da Jesu disipler var i dialog med Ham, om hvem av dem som skulle være den største.

– Da disiplene spurte Jesus forklarte Han dem, og sa at hvis man vil bli stor, da må man bli liten. Den som vil bli stor i Guds rike skal være andres tjener, understreket Fred Vidar Tveter.

Idealer

Han mente at forbilder og idealer er vanlig i livet, men idealene holder mål bare for en kort tid.

– Vi hadde våre forbilder, jeg hadde mine. Jeg er opp-

vokst i Moss, og hadde idealer som spilte i Moss Fotballklubb. I dag er mye blitt annerledes. Idealene har bleknet bort, og snart husker vi ikke engang lenger hvilken klubb de spilte på, sa han.

Tveter understreket at det bare er ett ideal som står til evig tid.

– Vårt forbilde i dag er et ideal som aldri blekner, det er Jesus. Han vil alltid bli husket, sa han.

Forvandling

Under fortsettelsen av sitt budskap poengterte han på hvordan Gud kan forvandle et menneske.

– Det å være lys i denne verden handler om Guds forvandlende kraft som slipper til i våre liv. Gud har aldri vært vanskelig mot meg, men han kan virke på forskjellige måter hos oss. Derfor er det ikke alltid like enkelt å kjenne hva Guds vilje er, men når Gud vil noe med oss, legger han lyst og nød ned i oss til å ville det, sa Tveter

Fornedret

Fred Vidar Tveter avsluttet med å minne forsamlingen om Jesu død på korset, og hvordan Han som kom fra Himmelen, var villig til å dø på korset for at verdens synd skulle bli sonet.

– Selv på korset var Jesus mer opptatt av andre, han var mer opptatt av sin mor enn sine egne lidelser, sa han.

– Jesus hadde alt, men ga avkall på det. Han som var opphøyet fra Himmelen, var villig til å bli fornedret for vår skyld, forklarte Fred Vidar Tveter.

Menighetshelg på Stølsdokken Fjellhotell

Etter flere vellykkede menighetsturer tidligere til Stølsdokken Fjellhotell, reiser vi også denne ettersommeren, en tur som gir positive innvirkninger både på kropp og sjel.

Fra torsdag 24.08. til søndag 27.08

Ut i Guds frie natur

Et godt og minnerikt fellesskap

Samlinger rundt Guds Ord

Pr. person dobbeltrom m/ hel pensjon
kr 2450,-.

Pr. person enkeltrom m/ hel pensjon
kr 2990,-.

Skynd deg og meld deg på!

Påmelding på liste som ligger i menigheten eller tlf. 95 76 18 59

Jubilanter

50 år

☐ Tone Synnøve Brinch

Silurvn 43.
0380 Oslo
26.08

☐ Eva Marie Johansen

Vollekjær 3.
4870 Kjevik
05.09

☐ Jim Dale

Vesthagan 1.
1925 Blaker
17.09

☐ Øyvind Hammersvik

c/o Berit Bratli
Ranavegen 22.
5300 Kleppestø
08.10

60 år

☐ Terje Arnes

Oddvar Solbergs vei 164.
0973 Oslo
03.09

☐ Jan Ådne Fredriksen

Nordregt. 20.
0505 Oslo
17.09

☐ Knut Arild Harang

Nedre Storskjæret 34.
2436 Våler i Solør
16.09

☐ Anne Elisabeth Tusvik

Stigenga 68.
0979
25.09

70 år

☐ Fred Bergendal

Neuberggt 6 B
0367 Oslo
04.08

85 år

☐ Jakob Aleksandersen

Skytterplassen 14 A
2040 Kløfta
13.10

☐ Ranveig Rosland

Lofsrudhøgda 219.
1281 Oslo
31.10

Takk

☐ Tusen takk for at menigheten gledet meg med oppmerksomhet, blomster og besøk i anledning min 90 års dag. Ønsker dere alle Guds rike velsignelse.

*Hilsen
Ruth Olsen*

☐ En hjertelig takk for det store fremmøte i begravelsen til Jung Soon. Det varmet i en tung stund. En stor takk også for gavene som ble gitt til barneavdelingen på Eitanim. Det kom inn kr. 30 000.-. Dette ville gledet Jung Soon meget.

*Hilsen
Reidar Rambøl*

Hjem til Gud

☐ Jung Soon

ble født ikke langt fra Seoul i Korea i 1946. Hun er yngst av 6 søsken, 4 jenter og 2 gutter.

Che Åk Chung er nærmeste søster, hun er 4 år eldre. Det har vært et nært og varmt forhold mellom de to, livet gjennom.

Hun er her i dag med mann, sønn, svigerdatter og 2 barnebarn. Jung Soons svoger, nevø, svigerniese og grandnieser. Jung Soon var spesielt glad i og opp-tatt av barna i familien. Gjennom søsteren og hennes familie kan vi bli kjent med den unge Jung Soon, gjennom de første 20 årene.

I 1955 - 8 år gammel starter hun i primary school, grunnskolen. Seks år på

grunnskolen følges av 3 års middle school — ungdoms-skolen.

I 1964, 17 år gammel, begynner hun på high school - videregående - og tar en utdanning innen søm. Søsteren husker godt at hun var veldig glad å sy og lage klær. Hun forteller at Jung Soon som student var målbevisst og visste hva hun ønsket å oppnå med studiene. Videre beskriver hun og familien at – og her siterer jeg hva familien selv sier:

«Jung Soon var vennlig, meget generøs og gavmild, og hadde sympati med de fattige og svake. Hun vendte seg aldri bort fra dem og ønsket av hele sitt hjerte å være til hjelp. Det var derfor ingen tilfeldighet, men Guds vilje, at Jung Soon møtte en norsk over-sykepleier ved National Medical Centre, et sykehus i Seoul som ble drifet av de skandinaviske landene fram til 1971. Hun ble anbefalt å ta en 2-årig utdanning som helsearbeider i Norge.

I 1966 reiser hun til Norge, og der startet hennes andre liv. Guds gaver og hans kall er ugjenkallelig.»

Hun kommer til Norge 20 år gammel, de er tre unge damer som kommer sammen. I Norge går Jung Soon to år på folkehøyskoleskole i Hurdal. Så begynner hun å jobbe på sykehjem.

Det går fem år før familien i Korea ser henne igjen. Da kommer hun på besøk, før hun igjen vender tilbake til sitt nye liv i Norge og jobben som hjelpepleier. Kontakten med familien er i mange år gjennom brev og enkelte telefonsamtaler, mens det i senere år også ble besøk både til og fra Korea.

Chei Åk Chung forteller likevel om savnet av en elsket søster, som bor langt borte. Det var bare de to igjen av søskenflokket på seks. Avstanden ble enda større når Jung Soon ble alvorlig syk og gikk bort uten at de fikk truffet hverandre. Den store trøsten er at Jung Soon nå er hjemme hos Herren, den samme Herren som Jung Soon fikk lede sin søster og hennes familie til.

Vennlig, omtenkfull, modig, besluttsom, omsorgsfull. Glad i familien. Dypt engasjert i Herrens arbeid, både menighet og misjon. Jung Soon ville gi oss alle det beste hun visste – livet med Jesus.

Hun og Reidar giftet seg 31. mai 1986, med blant annet den koreanske ambassadøren som gjest. Reidar forteller om et samliv mellom to som var glade i hverandre, respekterte hverandre og ville hverandre vel. Hun var ærlig og rett frem, noe han satte veldig pris på.

Jeg så gjennom gamle bilder her om kvelden, og det første bildet hun dukker opp på er tatt en solskinnsdag våren 1985, på verandaen i 2. etasje i Solveien, i Reidars barndomshjem. Dette var før hun visste at Solveien skulle bli hennes hjem i 30 år. Jung Soon og Reidar flyttet inn i første etasje i Solveien i 1987. De første 14 årene bodde svigermor Molle i 2. etasje. Svigermor nøt godt av Jung Soons omsorg og omtanke. Det samme gjorde den store hagen rundt huset, som Jung Soon har kost seg i mens hun har pleiet og plantet der gjennom alle år.

I Jung Soons norske familie feires bursdager og jul, det var familievinterferier på

Geilo, familiesamlinger, konfirmasjoner og alt som hører til. Jung Soon bidro gjerne praktisk, og har helt sikkert vasket opp flere hundre kaffekopper og middagstallerkener på ulike kjøkken opp gjennom årene. Videre minnes vår familie med glede julaftenene i Solveien med Jung Soons velsmakende koreanske festmat.

Bryllupet stod i Salemkirken i Oslo, der Jung Soons menighet hadde møtelokaler. Menigheten var en koreansk menighet med utspring fra Amerika. Jung Soon engasjerte seg spesielt i misjonsarbeidet i menigheten. Dette brakte henne til både Russland og Tyskland, der hun jobbet som frivillig på store konferanser. Jung Soon beholdt engasjementet i misjonsarbeidet også etter at hun sluttet i den koreanske menigheten. På 2000-tallet førte dette engasjementet henne til Argentina og Peru, men nå sammen med Reidar.

Fra 1997/98 er hun med i Evangeliesalen Berøa. Denne pinsemenighet har en lang historie med røtter i vekkelsesbevegelsen fra 1880-tallet. Menigheten er også sterkt knyttet til Evangeliesentrene. Slik jeg tolker det Jung Soon selv har fortalt, passet både stil, hengivenhet og inderlighet godt til henne, kanskje kan jeg si «som hånd i hanske». Hun engasjerte seg og Reidar i arbeidet i menigheten, både sentralt og i den lokale sonegruppen. I menigheten har de også fått gode og nære venner.

Om Jung Soon allerede hadde et brennende engasjement for Israel da hun ble med i Evangeliesalen

Berøa, eller om det kom som et resultat av at hun begynte der, skal være usagt. Men «åkke som» - Jung Soon hadde et brennende engasjement for Israel! Første reisen til Israel var sammen med Reidar og svigermor Molle, en gang på slutten av 1990-tallet. Siden har det blitt 10-15 til, den siste var i 2015. Jeg har kjent Jung Soon i over 30 år, men kjente bare til en del av livet hennes. Det ligger kanskje i sakens natur at det først er ved anledninger som denne – når vi skal ta farvel - at flere av livstrådene til et menneske veves sammen til et helhetlig, livslangt bilde. Hver av oss får se mer av den hun var, og av den røde tråden som går gjennom livet hennes. Vennlig, generøs og gavmild, sympati med de fattige og svake, ønsket å være til hjelp. Hvilken menighet passer bedre enn Evangeliesalen Berøa?

Studenten Jung Soon var målbevisst og visste hva hun ville med studiene – den voksne Jung Soon ville fortelle oss alle om det beste hun visste – livet med Jesus. Det gjorde hun til både kjente og ukjente, det krever både mot og beslutsomhet. Et varmt hjerte har sluttet å slå, en trofast forbeder har avsluttet sitt virke, en hustru, søster, tante, sviger - inne og venninne er nå hjemme hos Jesus. Vi lyser fred over Jung Soon Chung Rambøls minne.

Jon Brammer

Øivind Røng

Øivind ble født den 4. januar 1949 på Bjølsen i Oslo. Han ble døpt den

20. april 1986 og opptatt som medlem i menigheten Evangeliesalen 2. mai samme år. Øivind tjente som eldste en tid i menigheten og var spesielt engasjert i arbeidet for rusmisbrukere. Han var miljøarbeider ved Helgøya Evangelisenteret i 2 år.

Øivind Røng var bare noen og 50 år da han ble rammet av en alvorlig sykdom. Dette skulle ikke forandre hans tro på Gud og han trodde at Gud var mektig til å helbrede han. Øivind kom trofast i sin elektriske rullestol til møtene i Nordregate med et smil og alltid en spøk på lur. Han tilbrakte mange år på instutisjon på grunn av sykdom, men holdt motet og humøret oppe. Han så fram til den dagen da han kunne bli fri fra sykdom og rullestol. Øivind sa at han så fram til den dagen han kunne danse, hoppe og løpe og være løst fra disse jordiske bånd.

Som menighet satte vi alle stor pris på Øivind og vi takker Gud for hans trofasthet.

Hans datter Anne Mari holdt minnetalen i bisettelsen. Hun roste Øivind som verdens snilleste pappa. Hun trakk frem mange morsomme og gode minner både fra barndom og som voksen.

Han elsket å kjøre bil og fortalte om Mustangen han spant av gårde med da han var yngre. Det var en stor sorg da han ikke kunne kjøre bil lengre på grunn av sykdommen. Han så likevel sitt snitt til å råkøre den elektriske rullestolen sin, men etter hvert ble det for mye for både omgivelser og inventar der han bodde.

I minnetalen sa datteren at

han gledet seg veldig da hun fortalte at svigersønn Marius og hun skulle dra til Filippinene for å hente Marie.

Første reaksjon var glede på deres vegne og spent forventning på egne.

Som datteren delte i minnetalen: «Men pappa var også en sydlending i en nordmanns kropp, han lengtet alltid etter varmere strøk, andre reaksjon var derfor: "Skal dere virkelig ta henne med fra varme Filippinene til kalde Norge midt på vinteren?! Stakkars liten!" Pappa var tydelig rørt og glad for å få treffe henne.

Han og jeg fikk også hatt noen fine samtaler om det å være forelder og om hans minner fra min barndom. Troen betydde veldig mye for pappa. Ofte når jeg var på besøk, spurte han: "Tror du fortsatt på Jesus?" Jeg var glad for å kunne svare ja, for da lyste han alltid opp, og så sa han: "Hold fast på det, det er det aller viktigste! Stå på, ikke gi deg!"

Han sa også: "Når jeg dør, skal du ikke gråte, for da er jeg hos Jesus i himmelen!" Jeg tror og håper at det finnes en himmel og at det er akkurat slik pappa så for seg: Et sted der han slipper fri fra sykdommen og rullestolen og der han får være sammen med moren sin og Jesus til evig tid».

Den siste tid av sitt liv bode han på Østensjø sykehjem og den 6. april 2017 sovnet han stille inn. Øivind Røng ble bisatt fra Nordre gravlunds kapell den 20. april 2017.

Forstander Finn Røine forrettet.

Finn Røine

BBLAD Returadresse: Evangeliesalen Berøa Menighetsblad,
Postboks 179 Sentrum 0102 Oslo
Ettersendes ikke ved varig adresseendring, men sendes tilbake til avsenderen med opplysning om den nye adressen.

Som en herlig guddomskilde

Som en herlig guddomskilde,
mektig, dyp og rik og stor,
er den kjærlighet og nåde
som i Jesu hjerte bor.

Refreng:

*Han skal åpne perleporten
så at jeg får komme inn,
for med blodet har han frelst meg
og bevaret meg som sin.*

Engang som en jaget due,
som en såret hjort jeg var.
Men et sykt, bedrøvet hjerte
Jesus aldri bortvist har.

Under over alle under:
Alt tilgav han meg en gang.
Om hans underfulle nåde
vil jeg synge glad min sang.

Når en gang i livets aften
jeg for porten banker på.
Da ved Jesu store nåde
skal den åpen for meg stå.

Fred Blom 1917

SANGER VI MINNES OG SETTER PRIS PÅ

